

Святкова магічність першого в році снігу була геть начисто зіпсута двома сердитими словами про самотійну, на яку ніхто не сподівався. Ще й на останньому, шостому уроці!

Я неохоче списувала завдання з дошки, мріючи врешті вирватися з задушливого класу на вулицю. Мріяла не одна я — із самісінького ранку, щойно посипав густий лапатий сніг, ми з однокласниками домовились, що після уроків будуватимемо снігову фортецю і гратимемо у війну проти паралельного класу. «Бешки» проти «ашок» — то мало бути супер! І ось зараз, на останньому уроці, вчителька підриває наш бойовий дух дурною самотійною! Я не могла зосередитися над завданнями — коли б я була вчителькою, то в такий день повела би своїх учнів гуляти, а не морила уроками! Я би влаштувала справжнісіньке свято першого снігу...

— Христю, знову ти у вікно видивляєшся! Там нема відповіді на рівняння! — обірвала мої мрії вчителька і багатозначно кивнула на годинник над дошкою.

Неохоче я знову взялась до математики, хоч загалом люблю цей урок. Тільки не сьогодні. Ще й Ліза зазирає мені через плече — а в неї ж однаково інший варіант, то нащо витріщатися?

Врешті дзвоник визволив нас із учнівської неволі. Ми покидали на вчительський стіл зошити

та, заціпаючи на ходу куртки і штовхаючись, висипали на вулицю.

— Ого-го! Вони вже почали будувати свою фортецю! — вигукнув наш ватажок Влад, беручись до справи.

Ми теж не ловили ґав — кожен котив поперед себе снігову кулю — щораз більшу і більшу. Сніг ліпився добре, тож війна з «ашками» заповідалась на славу. Якби тільки... не мої окуляри! Я мусила постійно змитати рукавичкою сніжинки зі скелець і злилась, що не бачу чітко.

Коли ми з Лізою випхали наші кулі майже на сам верх фортеці, Влад і Юра, улюлюкаючи, почали атаку проти «ашок». Снігові снаряди летіли понад нашими головами. А ми все ліпили нові й нові. Зрідка кидали самі, а більше подавали хлопцям. Вони були на фронті, ми — в тилу. Часом висовувався і хтось із дівчат, і нам навіть вдалося кілька разів поцілити у «ворога», але ми мусили насамперед швидко ліпити нові сніжки — так командував Влад, називаючи то стратегією.

За правилами, той, у кого влучили раз, вважався пораненим, а в кого тричі — вбитим. «Ашки», казав Влад, мають неправильну стратегію — кожного, хто постійно сам ліпить сніжку, значно легше «підстрелити». Ось у них уже й край фортеці розвалився. Та раптом...

Ліве скельце моїх окулярів хруснуло, і скалки, черкнувши щоку, посипались додолу. Тепер я навіть не могла розгледіти, хто влучив мені сніжкою просто в обличчя.

— Ой, у тебе кров на щоці! — вигукнула Ліза.

І мене миттю оточили дівчата. Я мимоволі притулила до щоки сніжку, щоб так сильно не щеміло. На білому розійшлась невеличка яскраво-червона пляма.

— Треба до медсестри! — гукнула Настя.

— Може, ліпше додому, а то вчителька сваритиме, — запропонувала Карина.

— Ага. Тут вчителька, а вдома — мама, — докинула Софія.

— І нащо ти висовувалась, очкарічка! Тепер ми продули, — сердито кинув Влад, у якого «ашки», скориставшись нашим сум'яттям, влучили тричі. А коли «вбити» ватажка — гра закінчувалась.

— Ти не бачиш, вона справді поранена, — заступилась за мене Ліза, притуляючи мені до щоки паперову серветку.

Влад знітився і грізно загукав до «ворогів»:

— Хто кинув сніжку в Христю?! Придурки, ви їй окуляри розбили!

Невдовзі мене оточили вже й дівчата і хлопці з «ашок». Всі давали якісь поради: легко радити — не їм же пояснювати моїй мамі, що доведеться

лагодити окуляри. Дурні окуляри! Скільки я просила маму купити мені лінзи — он Карина носить, і Настя, і не мають клопоту! Та ні, мама постійно каже: ти ще замала! А тато додає, що і Стів Джобс мав на носі окуляри — і це круто! Ну, якби я була Джобсом, то теж би не комплексувала. Може...

Я не хотіла плакати, та сльози потекли самі, роз'їдаючи порізану щоку, що й без того пекла вогнем.

— Не плач, я скажу твоїй мамі, що то я розбив, — раптом тихо озвався біля мене непоказний «ашка» з нашого будинку — такий дрібний, що всі його називали Дмитриком.

Усі полегшено зітхнули (не доведеться брати провину на себе!) і стали розбирати покидані на купу наплічники та торбинки.

Дмитрик тюпав коло нас із Лізою, тягнучи ще й мій наплічник, і зніяковіло мовчав. Увесь святковий настрій куди й подівся. Ліза щось там радила мені й торохкотіла, аж поки не забігла у свій дім, а далі ми пішли удвох.

— Я справді не хотів, — укотре сказав хлопець, коли я перед своїм під'їздом витягла з кишені понівечені окуляри і стала їх скептично роздивлятися.

— І що я скажу мамі? — зітхнула я.

— Правду.

Дмитрик подався вслід за мною на третій поверх і навіть сам натиснув гудзик дзвоника на наших дверях.

— Що сталося?! — зойкнула мама, відчинивши нам, і враз приклала долоню до уст, щоб не розбудити мою маленьку сестричку Улянку.

— Вибачте, я розбив Христі окуляри, коли ми грали в снігову війну, — пошепки пояснив Дмитрик, не ховаючи погляду. — Я віддам свою скарбничку, щоб їх полагодити.

Мама сказала «не треба», зітхнула і запросила нас обох заходити. Вона поставила на газ чайник, тим часом промила мені перекисом щоку і заліпила пластиром, чомусь навхрест. Дмитрик усміхнувся:

— Ти — єдиний справді поранений воїн.

Я бачила, що йому й досі ніяково, але раділа, що ані мені, ані Дмитрику не перепало на горіхи. Ми зробили собі канапки до чаю, а зігрівшись, взялись до уроків. Дмитрик чомусь не наважувався піти, аж поки мама не відправила мене по молоко.

— Може, я таки віддам тобі гроші зі скарбнички? — спитав Дмитрик на прощання.

— Мама каже, не треба, — знизала я плечима.

Потім, коли я принесла молоко і мама зварила нам з Улясею кашу, прийшов тато — і посміявся з мого «поранення» та з усієї нашої снігової війни. Тато порозмовляв з мамою на самоті — і батьки

сказали мені, що вже завтра я зможу підібрати лінзи в оптиці.

— Урааааааааа! — не стрималась я, взялася обіймати тата й маму і кружляти на руках замурзану кашею Улясю.

А тоді тато сказав нам усім одягнутися.

— Навіщо? — запитала мама.

— Підемо до парку гуляти! Адже нині (хіба ви не знаєте?!) — свято першого снігу, — і тато змовницьки підморгнув мені.

Ну хіба не класний в мене тато?!

У парку ми зліпили велетенського сніговика, потім ми з Улясею по черзі зїжджали з гірки на санчатах, а потім тато возив маму, бігаючи із санками поміж дерев, і навмисне (хоча божився, що ні!) перекинув її декілька разів у сніг. А тоді всі попадали горілиць і під зоряним небом робили снігових ангелів, розмахуючи руками. Коли ж ми поверталися додому, наші ангели zostалися на снігу: великий — татів, делікатний — мамин, худенький — мій і маленький — Улянчин. Це було справжнісіньке, дивовижне свято першого снігу!

2

Без окулярів я бачу кепсько, гірше нікуди. Але пів дня доведеться потерпіти — а вже після уроків

мама пообіцяла піти зі мною по лінзи. Я мало не пританцювую на radoщах. Це ж так класно — нарешті спекатися тих капосних окулярів! Учорашнє Владове «очкаричка» дуже дошкулило мені — значно більше, ніж розбите скло з окулярів. Влад у нас — лідер, він хоч і вчиться абияк, зате авторитет у нього!.. Бракувало тільки, щоб тепер до мене пристало таке прізвисько. І дарма, в окулярах ти чи ні, а прізвисько як прилипне — не відчепиться. От у нас Тарас Салій у класі є — то всі хлопці його Салом кличуть. Дарма, що він худий, мов скіпка, — приросло прізвисько, хоч сядь та й плач. А хто його перший так назвав? Влад, ясна річ.

— Христю, та снідай вже, бо он залицяльник під вікном стовбичить на морозі, — хитро примружився тато, обернувшись від вікна, де зазирає на термометр.

— Який залицяльник? — ложка випала мені з рук, і вівсянка розхляпалася по столу.

— Та ж отой, що окуляри побив.

Я вискочила з-за столу, вхопила наплічник, гукнула: «Запізнююсь! Па-па!» — і, захряснувши двері, вибігла на сходи, заціпаючи пуховик на ходу. Тато не встиг навіть дорікнути мені за недоїдену вівсянку.

— Привіт! — гукнула я Дмитрикові з під'їзду, а він підійшов ближче:

— Привіт, давай наплічник.

Я віддала і йшла поруч, не знаючи, що казати.

— Не сварили батьки? — спитав хлопець.

— Ні! Уявляєш, нині піду по лінзи. Вже не ходитиму, як те чудовисько, в окулярах.

— Ти зовсім не чудовисько, — засміявся Дмитрик.

— Ага! А Влад назвав мене очкаричкою, — заперечила я.

Дмитрик не встиг нічого відповісти, бо звідкілясь узялась Ліза і гепнула його по спині своїм ядуcho-рожевим наплічником.

— Солодка парочка, Остап та Одарочка! — подражнила вона нас. — Може, Дім, і мені рюкзака понесеш?

От же Лізка! Хоч вона й моя найкраща подруга, але я б воліла зараз мати свого наплічника в руках і стукнути її ним. Влізе скрізь, де її не просять. Як каже тато: де не посій, там вродиться.

— Пошукай собі іншого Санчо Пансу! — не поліз за словом у кишеню мій сусід, а я зраділа: він теж читав Дон Кіхота!

А Лізка явно розгубилась. Тож показавши нам язика, побігла наздоганяти Карину і щось зашепотіла тій на вухо. Потім обидві озирнулися на нас і захихотіли. Ото дурноверхі!

— Любиш читати? — запитала я, щоб приховати роздратування.

— Ага, і вже збираю свою бібліотеку. Хочеш — приходи по книжки, — сказав Дмитрик, віддаючи мені рюкзак, бо ми вже увійшли до шкільного вестибюля.

3

У класі всі поглядали на мене зацікавлено. Я зрозуміла, що Лізка і Карина вже принесли новину, як сороки на хвості, і що сьогодні я можу опинитися в центрі насмішок і натяків. Добре, хоч поріз на щоці неглибокий і пластир можна було зняти.

— Ти без окулярів зовсім інша, — випалив за всіх Влад і чомусь почервонів.

— Ага. Слепа, — буркнула я, викладаючи книжки на парту і мружачись.

Може, йому соромно за те, що обізвав мене учора?

— І що я нині побачу на дошці? — спитала радше себе, аніж Лізу, проте вона, як завжди, мусила докинути свої п'ять копійок:

— Перепишеш у мене. То що, він тобі подобається? — голосно зашепотіла моя подруга, хоч саме почався урок.

Так голосно, аби чули і на двох партах спереду й позаду нас.

— Тиша в класі! — учителька української глянула на Лізу так, що тій аж заціпило.

Але мої думки не так легко спинити, як Лізин язик, і її запитання крутилось у мене в голові, вимагаючи відповіді.

Досі жоден хлопчик у класі чи поза ним не виявляв до мене уваги, як, наприклад, Влад, що носив наплічник Карині, або Тарас, який супроводжував після школи Софію. І все тому, що ношу ті огидні окуляри, в яких я справжня почвара, і жоден хлопець у світі ніколи й нізащо не запросить мене на морозиво. Те, що мама з татом переконують мене в протилежному, ніякого ефекту не дає. Я ж маю дзеркало і бачу, що окуляри в мене на носі — у будь-якій оправі — просто жахливі. У них я схожа ото на вчительку з української — Іванну Павлівну — і нічого не можу з цим вдіяти. Тому те, що Дмитрик заповзвся носити мені наплічник...

— Відповідай! — боляче штрикнула мене під ребро Лізка своїм гострющим ліктем.

Вихопившись із виру своїх думок, я розгублено зиркнула на розмитий силует учительки, навіть близько не здогадуючись, що б мала відповідати. Кепсько без окулярів, а до того ж, замислившись, я все прослухала.

— Ти що, не підготувала домашнє? — сердито перепитала вчителька, і я, оговтавшись, почала зачитувати вправу.

Оох, на цей раз пощастило.